

SEBASTIAN LINDELL

JÄTTILÄINEN

Rikosromaani
Salosta

JÄTTILÄINEN

SEBASTIAN LINDELL

JÄTTILÄINEN

Rikosromaani Salosta

JÄTTILÄINEN: Rikosromaani Salosta
© 2025 Sebastian Lindell

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2823-9

Bordercollie Kiiralle, joka tuli meille jo kirjoitusprojektin alkutaipaleella pitämään huolta kirjailijan ulkoiluttamisesta.

Kirjoittajan huomautus

Tämä kirja on kirjailijan mielikuvituksen tuotetta. Kertomuksen viittaukset mm. tunnettuihin ihmisiin, yhteisöihin, laitoksiin, yliopistoihin, yrityksiin ja mediaan ovat keksittyjä. Samoin kaikki kirjassa esiintyvät henkilöt tekemisineen ja sanomisineen, juoni tapahtumineen, tapahtumien ajankohdat ja osa tapahtumapaikoista ovat fiktiota.

Kaikki lukijalle mahdollisesti syntyvät mielikuvat asioiden, tapahtumien tai henkilöiden yhteydestä todellisuuteen, esimerkiksi eläviin ihmisiin, ovat puhdasta sattumaa.

PROLOGI

HOTELLI Rikalan ravintolassa Salossa oli yllättävän täyttä, vaikka olikin vasta keskiviikkoilta. Seuraava päivä olisi vappuaatto, ja paikka olisi silloin täpösen täynnä. Perjantaiksi sattuvan arkipyhän takia moni salolainen kuulosti ottaneen torstain vapaaksi saadakseen näin kevään alkuun pitemmän loman. Ja sitä pitempää vapaata oli nyt selvästikin saavuttu juhlistamaan.

Yhdessä nurkassa oli neljä pöytää vedetty kiinni toisiinsa, ja saatu näin riittävän suuri paikka isommalle joukolle tuoppia kallis-televia ystävyksiä. Salon kännykkätehdas porskutti eteenpäin Suomen vientiveturina, ja selvästikin moni ravintolassa paikalla olevista oli vuorotyöstä vapaalla olevia kännykän tekijöitä.

”Meidän Pekkahan se tässä on niitä poronpurijoita. Etkös, Pekka olekin Laphista, vai mitä?” työkaverilleen virnuillen salolainen mies yritti olla vitsikäs ja nosti tuoppiaan, muutama neuvoa-antava mallasjuoma oli jo otettu.

”Pidähän suusi!” Pekaksi kutsuttu mutisi ja otti kulauksen olutta. Alun perin Rovaniemeläinen mies oli tullut työn perässä Saloon ja työskennellyt kännykkätehtaalla piirilevyjen testaajana ja korjaajana jo viisi vuotta.

”Meidän Pekka ei kuitenkaan taida osallistua elokuun luokkakokoukseen, vai mitä, siihen Moisio jermujen juhlaan?” sanoi pöydän vastakkaisella puolen istuva kalju mies ja hymyili.

”No, vähän vaikea se on osallistua Moisio luokkakokoukseen, kun olen omat vähäiset kouluni käynyt Korkalovaaran peruskoulussa, tuhannen kilometrin päässä täältä. Vai mitäpä sie, Kauko,

itse luulet siitä asiasta?” Pekka sanoi hieman ivalliseen sävyyn ja heitti vastakysymyksen, johon hän ei odottanut Kaukon vastaavan.

”Pekka, Pekka, älähän nyt leikistä suutu”, Kaukoksi puhuteltu sanoi lepyttelevästi. ”Mutta me muut; kuinka moni on tulossa Mois-ion juhlaan, varmaan kaikki? Sehän järjestetään sopivasti täällä Rikalassa.” Kauko katseli pöydän ääressä istujia. Moni nyökkäili myöntävästi. Olivat siten nähtävästi tulossa.

”Jumalauta! Elokuussa pojat sitten ryypätään isolla porukalla oikein rankemman kautta! Toivottavasti sinne tulee vanhoja luokkakamuja, jotka on karanneet ympäri ämpäri Etelä-Suomea, ja joita ei ole nähty sataan vuoteen. Ei perkele, tuleekohan se Iso-Terttu? Ja jos tulee, niin onkohan hänen rintansa edelleen kasvaneet kokoa?” pöydän kooltaan pienin mies sanoi nauraan.

”Jaa, Terttu vai. Se oli tosi varhaiskypsä yläasteella, niin isot ne sen kannut oli”, Kauko jatkoi. ”Ukko Jumppala, se vanha kääpä, kutsui minua kaunosieluiseksi haaveilijaksi, kun katseeni kuulemma harhaili pitkin seiniä enkä seurannut opetusta, mutta niitä Iso-Tertun tissejähän minä tuijotin päivät pitkät. Olin vakuuttunut, että kesäaikaan ne vahingossa lumpsahtavat pakostakin ulos siitä sen antavasta T-paidan kaula-aukosta Tertun kumarrellessa. Ajattelin nimittäin, että jos niin ei toiveistani huolimatta käy, niin se jos mikä todistaa Newtonin painovoimalain perkeleelliseksi huijaukseksi.”

Suuren pöytäseurueen ainoa naispuolinen jäsen oli jo niin tottunut kaveriporukan juttuihin, että nauroi makeasti mukana ronskeimmillekin vitseille.

Rikalan ravintolaan saapui samalla hetkellä seitsemän hengen pukumiesten joukko, joka esittäytyi tarjoilijalle löytääkseen etukäteen varatun pöydän. Joukkoa veti kolme suomalaismiestä, ja isäntien perässä seurasivat neljä aasialaisen näköistä liikemiestä nyökkäillen ja kumarrellen. Tarjoilija ohjasi seurueen pöytään varsin lähelle baaritiskiä. Viereisestä pöydästä nousi samaan aikaan pois yksinäinen vanhempi mies, joka suuntasi ulko-ovelle.

”No, katos vaan. Täällähän taisi näköjään olla oikein pyromaanejakin paikalla”, eräs suuren pöytäryhmän iloisista kaveruk-

sista sanoi ja kääntyi sitten taas takaisin muiden puoleen. Hän hätäkähti hiukan, sanoi ääntään madaltaen: ”Ohhoh. Sori vaan”, laski katsettaan ja keskittyi sitten omaan juomaansa.

”Jaaha”, lappilainen Pekka sanoi ja katsoi istuutuvia pukumiehiä. ”Tuo joukkio kävi meän linjalla iltapäivällä. Jotain tärkeitä myynnin vieraita ne vishiin olivat. Multakin ne jotain kyselivät testauksesta, ja Koitelainen, se on tuo yksi insinööri noista kolmesta isännästä, sanoi mulle, että vastaile vaan, jos osaat englantia. Ja niinhän mie poka sitten vastailin, kun kerran niin innokkaasti multa utelivat. Pitkin tuotantolinjaa ne menivät ja aina pysähtyivät herkästi juttelemaan porukan kanssa. Ja kirjoittelivat jotain papeleihinsa kynät savuten. Nimikin niille piti tarkkaan sanoa, vaikkei ne niitä varmaan älynneet oikein edes kirjoittaa.”

”Totta, niitä nuo näkyykkin olevan. Minuakin ne tenttasivat pitkän aikaa. Onneksi tuli opeteltua englantia aikanaan koulussa. Just joo... Nyt noita syötetään täällä ilmaiseksi, että jos vaikka muuttaman kännykän sitten ostaisivat. Mutta ihan mukavaa porukkaa tuo oli, ja oli itse asiassa mukava jutella pitkästä aikaa enklantia jonkun kanssa, joka selvästi oli kiinnostunut siitä, mitä me lattiatason duunarit tehdään, mikä on varsin harvinaista”, mutisi yksi porukan juhlijoista, joka ensi kerran avasi nyt suunsa. Hän otti äänekkään, viimeisen kulauksen olutlasistaan ennen kuin jatkoi: ”Mutta hei, asiaan. Kyllä minäkin sen Tertun muistan, sillä oli kyllä aivan tajutomat ne tissit, juu oli ne. Mutta kuka muistaa Pirjon, Kolehmaisen Pirjon, sillä oli ysiluokan ehdottomasti paras farkkuperse, ja sitä se myös osasi sopivasti pyöritellä? Voi pojat, jospa se Pirjokin tulisi elokuussa moisiolaisten luokkakokoukseen... Oi oi, oli se Pirjo oikein herkkujen herkku.”

Samassa mies nousi pöydästä ja lähti innokkaasti kohti baaritiskiä täydentääkseen tyhjäksi huyenneen tuoppinsa.

- - -

1

Torstai 13. elokuuta – 3 ½ kuukautta myöhemmin

”NO moi! Katos vaan, vastaat sinä sentään puhelimeen. Ja olet näköjään kuitenkin hengissä vielä.” Soittajan äänestä kuului vastauksen kuullessaan samaan aikaan sekä helpotus että huoli.

”Moro. Täällä sitä ollaan täysissä ruumiin ja sielun voimissa. Älähän nyt, mikäs pahan tappaisi.”

”Ihan tosissani minä tässä olen. Mutta hei, miten olet pärjaillyt? Itse asiassa äsken tuli vaan juttua sinusta. Me pohdittiin, että mitähän sinulle mahtaa kuulua, joten tartuinpa sitten luuriin ja soitin.”

”Ihan hyvin, usko nyt jo. Pientä matalapainetta aina joskus, mutta sehän ei ole uutta meikäläisen kohdalla. Minulla on kuitenkin suunnitelmia tulevaisuuden varalle, ja ne näyttää hyvinkin valoisilta. Murheen alho on, kuules, meikäläisen osalta kohta taakse jäänyttä elämää.”

”Vai niin, uskoo ken tahtoo. Mutta totisesti toivon sitä. Joko olet päässyt siitä emäperkeleestä irti?”

”Voi voi, ne on taakse jääneet ne jutut. Älä huoli turhasta.”

”Huolin minä. Hei, mikset sinä ole käynyt?”

”No, kaikenlaista on ollut, kyllähän sinä tiedät. Erilaisia järjestyjä milloin missäkin, pientä suhaamista sinne ja tänne.”

”Ei ole nähty... Mitä, koko kesänä vai?”

”No, ei siitä nyt niin kauan ole. Minähän kävin juhannuksenpyhinä teillä kahvilla.”

”Ai joo, totta. No, se oli niin pikainen käynti, että olen sen jo unohtanut.”

”Mutta huomenna otetaankin sitten ilo irti, meillä on Moision vanhan porukan luokkakokous!”

”Ai, se on huomenna, hienoa! Kyllähän sinä juhannuksena siitä jotain mainitsitkin. Olet siis menossa niihin juhliin?”

”Totta kai, mikäpä meikäläisen erossa kunnon pirskeistä saisi pidettyä, ei mikään.”

”No niin, tiedän. Otahan iisisti, ettei satu mitään. Ja hei, tule nyt pian käymään.”

”Älähän huoli turhasta. Ja tulen pian käymään teillä, lupaan.”

”Parempi olisi. Noh, palataan, ja hauskaa iltaa huomiseksi!”

”Kiitos.”

- - -

2

Salo Vuohensaari – perjantai 14. elokuuta

”MEINAATKO palata ensi yönä luokkakokouksesta tänne taksilla vai miten?” kysyi asuntovaunun peräosan plyysohvalle juuri istahtanut vieras.

”Minulla on fillari pakettiauton takaluukussa, minä polkaisen sillä juhlimaan ja takaisin”, vaunun isäntä sanoi leveästi hymyillen. ”Eihän tästä saaresta ole ajaa kuin nelisen kilometriä Satamakatu suoraan Rikalaan. Siinä on ensin se puolen kilometrin pengertie, toivottavasti sen montut ja nimismiehen kiharat ei heitä minua yöllä takaisin sotkiessa Halikonlahteen.”

”Fillari! Jumalauta, sehän on loistava idea! Ei tarvitse tuhлата rahojaan taksiin”, vieras innostui.

”Sanos muuta. Onneksi älysin ottaa fillarin mukaan. Hei, otatko lisää kahvia?” isäntä sanoi ja tarttui toisella kädellään kahvipannuun. ”Minä ainakin otan, illalla juodaankin sitten vähän jotain muuta. Sori vielä, ettei mulla ole mitään pullaa tarjota, sinä tulla tupsahdit kylään vähän yllättäen.”

”Ei kuule pullan puute haittaa. Arvasin, että tulet vaunun kanssa, niin tulin summamutikassa etsimään, josko löytäisin sinut täältä. Onneksi istuit äsken ulkona vaunun edessä arskaa ottaen, niin en voinut erehtyä. Mutta kaada vaan, puoli kuppia. Mulla on kyllä tuossa kassissa olutta, jos sulle kuitenkin maistuu?”

”Lämmintä olutta? Ei kiitos, ei todellakaan, se on kuin kusta joi-si. Tuli, muuten, mieleen, että 50-luvulla ei pengertietä ollut, vaan tänne Vuohensaareen tultiin vielä veneellä.”

”Niin kai se oli. En kylläkään yläasteen aikana täällä hirveän paljon käynyt, ainakaan muistaakseni. Joskus tänne mopoiltiin.”

”Vedähän kahvi huiviin, niin lähdetään kiertämään saari”, vaunun isäntä kehotti. ”Aikaahan tässä on vaikka kuinka, ennen kuin juhlaan pitää alkaa lähteä. Täällä on paraikaa paljon karavaanareita. Mennään tästä ensin polkua vaikka saunarantaan, kesäteatterin läpi, ei siellä vielä mitään näytöstä tähän aikaan ole alkamassa.”

”Okei. Sinä siis tulit vasta tänään Saloon, kahdestaan koiran kanssa, niinkö?”

Jääkaapin edessä nukkui sikeästi minilassie, shetlanninlammas-koirauros.

”Jep. Ensin töissä Turussa kahteen asti. Mutta me aiotaan viipyä ehkä sunnuntaihin pojan kanssa.”

”Mites koirasi pärjää illan, kai jätät sen vaunuun?”

”Hienosti pärjää, se on jo vanha konkari. Kun kusetan Aapon ennen lähtöä, niin se nukkuu sikeästi kuin pieni lapsi.”

”Okei. Hei, täällä Vuohiksessa on, muuten, nykyään iso ja hieno ulkoterassi. Eiköhän saarikierroksen päätteeksi oteta siellä yhdet, kylmänä? Vähän niin kuin neuvoa antavat.”

”Sait minut ylipuhuttua yhdelle huurteiselle. Eiköhän sitten mennä”, vaunun isäntä sanoi ja alkoi tehdä lähtöä.

Miehet astuivat vaunusta ulos ja lähtivät kävelemään. He pysähtyivät äkisti hiekkatien eteen, kun saaren tuloväylän suunnasta ajoi pakettiauto reipasta vauhtia heidän editseen kohti info- ja kahvilarakennusta. Hiekka pöllysi tiellä auton perässä. Auton kylkiä koristivat kirkkaat punaiset mainosteippaukset. Pakun peräovi oli raollaan ja ovi heilui hieman eestaas auton poukkoillessa hiekkatiellä.

”Ei jumalauta! Huomasitko pienyrittäjän mainoslauseen teipattuna heiluvaan takaoveen, tuosta ammatista ei voi erehtyä?”

”En, mikäs se sitten oli?” vaunun isäntä kysyi.

”*Joko teillä laatta lentää?*”

Molemmat räjähtivät nauramaan ja suuntasivat pikku kävelylenkilleen ensin kohti kesäteatteria ja rantasaunaa ja sitten terassia.

- - -

3

YKSI täydellä voimalla annettu raskas isku otsaan lamautti välitömästi, joten loppu tuli nopeasti kääntämällä veltostunut kroppa vatsalleen ja vain pitämällä kasvoja tarpeeksi pitkään pinnan alla. Kun kieriskely, rimpuilu ja nykiminen olivat kokonaan lakanneet, hän irrotti otteensa kauluksesta ja lopetti pään painamisen takaravosta.

Hän nousi varovasti seisomaan yrittäen ääneti tähyillä hämärässä molemmille sivuilleen ja sitten taakseen ylemmäs rantaa. Samalla hän kuulosteli.

Ainoa ääni oli rantaan lyövät aallot. Yöllinen tuuli oli poikkeuksellisen voimakas, ja koska se tuli lännen suunnalta, ei ollut mitään järkeä yrittää työntää ruumista rannalta pitemmälle veteen, sillä virtaus toisi sen aina takaisin.

Sydän jumputti rinnassa. Ruumis makasi osittain rantakalliolla vatsallaan ja pää oli vedessä. Hän tähyili lahdelle, mutta luopui ajatuksesta raahata ruumis kauemmas rannasta, sillä vaatteitaan hän ei enempää halunnut kastella. Nyt niissä oli vain roiskevettä, joka kuivuisi nopeasti. Hän oli niin lähellä kaupungin keskustaa, että joku yöllinen viihteeltä palaava kulkija voisi helposti nähdä hänet.

Hän hieroa kasvojaan voimakkaasti merivedellä ja tähyili ympärilleen rantakalliolla. Suuret männyt kohosivat korkeuksiin aivan lähellä rantaviivaa. Hän äkkäsi hieman kauempana maahan pudonneen suurehkon oksan, joka oli kauttaaltaan neulasten peittämä. Hän ryntäsi oksan luo.

Se oli lähes kaksimetrinen voimakkaasti haaroittunut oksa. Hän otti sen käteensä, harppoi takaisin ruumiin luo ja heitti oksan ruumiin päälle.

Helvetin hyvä! Oksa peitti ruumiin varsin kattavasti. Nyt ei ruumista ainakaan kauempaa oksan alta helposti ja heti kukaan erottaisi.

Kyyryasennossa hän vielä nopeasti silmäili kalliota ruumiin ympärillä, mutta ei havainnut mitään siihen tippunutta tai muuta huomiota herättävää.

Sitten oli aika poistua ripeästi mutta varovasti metsikön läpi elokuisen yön suojaavaan pimeyteen. Hän lähti etenemään edelleen kyyristellen, vaikkei hänestä juuri mitään olisi erottanut pystyasennossakaan, olihan yön pimeimmät tunnit käsillä, vaikka kuu valaisikin tienoota.

- - -

4

Salo Vuohensaari – 15. elokuuta klo 9:15

”ANNAHAN vielä se Paavon hihna?” Raimo Antikainen sanoi vaimolleen Anitalle. Raimo seisoi etukumarassa Hymer-asuntoautonsa ulkopuolella, asunto-osan oviaukon edessä, ojentaen oikean kätensä auton sisällä häärivää vaimoaan kohti. Vasemmalla kädellään mies piteli kaulapannasta mustaa Paavo-koiraa, joka yritti vetää jo innoissaan Vuohensaaren metsäistä eteläosaa kohti. Siellä oli käyty lenkillä jo monet kerrat, sillä Porvoosta kotoisin oleva eläkeläispariskunta oli viettänyt leirintäalueella koiransa kanssa jo kaksi yötä. Asuntoauton taakse oli liimattu suuri tarra, jossa oli valokuva mustasta labradorista Saanatunturissa ja sen vieressä suurella teksti: *Paavo reissaa!*

”Minä laitan kahvin tippumaan”, Anita sanoi miehelleen ojentaen kirkkaansinisen hihnan oven pielessä olevasta takkikoukusta. Sitten hän kietaisi aamutakin vyötä tiukemmin ympärilleen.

”Juu, laita vaan, ei me kauaa siellä olla. Paavohan kusi jo aamuviideltä pikaseen auton taakse, kun ensin uikutti ulos. Onneksi ehdittiin piipahtaa ennen sitä rankkasadetta, joka kylläkin kesti vain hetken. Se taitaa eturauhanen poikaa jo vähän vaivata, kuten meitä muitakin. No niin, laitahan minulle sitten pari kuppia”, Raimo Antikainen sanoi ja painoi oven kiinni. Hän kumartui kiinnittämään hihnan Paavon kaulapantaan. Lähtiessään liikkeelle innokkaan koiran vetämänä hän siristeli silmiään. Aamuaurinko paistoi komeasti. Sinisellä taivaalla seilasi vain muutamia pilvenhattaroita.

Elokuussa 2009 Salon matkapuhelintehtaan työntekijä löytyy surmattuna Vuohensaaren leirintäalueelta. Salon rikospoliisi käynnistää tutkinnan, mutta joutuu pian pyytämään apua keskusrikospoliisin Turun yksiköltä, jolle uuden Helsinki–Turku-moottoritien läntinen pää muodostuu ennen pitkää turhankin tutuksi.

Alkuun KRP keskittää päähuomionsa surmaa edeltävänä iltana pidettyyn entisten yläkoululaisten luokkakokousjuhlaan. Kesän vaihtuessa syksyksi KRP:n komisario Orvo Jalmari Rautakallion on kuitenkin suunnattava resursseja yhä useampaan tutkintalinjaan ja yhä kauemmas menneisyyteen, missä salolaissyntyisen rikoskonstaapeli Heta Rehnin paikallistuntemus ja kontaktit muodostuvat tärkeiksi. Tiimin kolmannen jäsenen, ylikonstaapeli Antti Järvisen, pahimmaksi viholliseksi nousee väsymys, sillä turkulaispoliisin vauva pitää miehen kiireisenä myös yöaikaan.

”Jallu” Rautakallion KRP:n pääkonttorille antama lupaus ratkaisun aikataulusta horjahtelee, kunnes läpimurto vihdoin koittaa, vaikka vuosikymmenten takaiset tapahtumat ja tuolloin syntyneet siteet laskevat peittelyn ja valheiden tiheän verkon syyllisten suojelemiseksi.

JÄTTILÄINEN on dekkaristi Sebastian Lindellin seitsemäs rikosromaani. Edellisten kuuden romaanin tapahtumat ovat sijoittuneet Suomen Lappiin.

